

Arrest

nr. 281 291 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi Mir-Baz
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw H.I. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 7 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch echtgenote, de genaamde H.I. (...), (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt: ...’

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen. Uit het administratieve dossier blijkt betrokkene reeds op 09.05.2022 een huis- en contactverbod werd opgelegd voor 3 maanden. Verder blijkt dat betrokkene op 18.05.2022 in voorhechtenis geplaatst is in de gevangenis van Antwerpen. Betrokkene wordt in verdenking gesteld van verkrachting van meerderjarige, belaging, slagen aan partner en schending tijdelijk huisverbod. Het bevel tot aanhouding dd. 18.05.2022 vermeldt volgende elementen: “De aanhouding van de inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde. Betrokkene wordt verdacht van feiten van intrafamiliaal geweld. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigt hij hiermee van criminele en agressieve ingesteldheid en maakt hij een gevaar uit voor de openbare veiligheid. Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de ingesteldheid van betrokkene en het feit dat betrokkene blijft hen/allen niettegenstaande er reeds verschillende tussenkomsten zijn geweest.” (eigen onderlijning)

Het is niet ernstig te nemen dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel. In casu is het dan ook op heden voorbarig om het verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene. Gelet op bovenvermelde, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *iuncto* de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* het fair play-beginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verweerder stelt ten onrechte dat het verblijfsvergunning geweigerd is omdat verzoeker in voorhechtenis zit en omdat hij van intra familiaal geweld verdacht werd.

Verzoeker meent dat hij onschuldig is tot hij niet veroordeeld is door de rechtbank. Verzoeker meent dat hij in voorhechtenis beland is omdat hij contactverbod niet gerespecteerd heeft.

Verzoeker meent dat hij de reden al vermeld heeft waarom hij contactverbod niet gerespecteerd heeft.

Verzoeker wou haar echtgenote overtuigen dat ze niet naar de derden hoeft te luisteren en dat ze samen zeer gelukkig kunnen zijn.

Verzoekers echtgenote dacht dat verzoeker vreemd ging. Verzoeker probeerde haar te overtuigen dat hij nooit vreemd gegaan is en dit gewoon geruchten is.

Verweester stelt dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Verzoeker meent zoals ze niet officieel gescheiden zijn, moeten ze als een gezinscel gezien worden.

De echtgenote van verzoeker heeft in die periode nooit stappen ondernomen om van verzoeker te scheiden.

Verzoeker heeft geen intentie van zijn echtgenote te scheiden.

Verzoeker meent dat er hoop is dat ze bij haar terugkomt en dat ze samen verder gelukkig leven.

Verweerder stelt dat het voorbarig is om aan verzoeker verblijfsrecht toe kennen.

Verzoeker meent dat verweester op basis van vermoeden en buitgevoel een beslissing neemt.

Mocht hij of zijn echtgenote een procedure tot echtscheiding gestart hebben, zou men de foutieve redenering van verweester gevolgd hebben.

Tot op heden is geen procedure tot echtscheiding gestart en verzoeker is onschuldig tot het tegendeel bewezen is.

Een dergelijke handeling is niets anders dan een schending van artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Dat dit middel gegrond is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar Belgische echtgenote, H.I. in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt opgemerkt dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen, dat uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds op 9 mei 2022 een huis- en contactverbod werd opgelegd voor drie maanden, dat verder blijkt dat zij op 18 mei 2022 in voorhechtenis geplaatst is en in verdenking is gesteld van “*verkrachting van meerderjarige, belaging, slagen aan partner en schending tijdelijk huisverbod*”. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het bevel tot aanhouding en wordt onderstreept dat de verzoekende partij verdacht wordt van feiten van intra-familiaal geweld en dat er een ernstig gevaar bestaat dat zij zal recidiveren. De verwerende partij motiveert dat het niet ernstig te nemen is dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel, dat het heden *in casu* dan ook voorbarig is om het verblijfsrecht toe te staan, dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke bepalingen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

3.4. Uit de lezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat deze bepalingen wettelijk vereisen dat de verzoekende partij de Belgische referentiepersoon dient te vervoegen of te vergezellen teneinde gerechtigd te zijn op de gevraagde verblijfskaart. De Raad bemerkt dat ook

tussen echtgenoten het vervoegen of begeleiden als wettelijke vereiste wordt vermeld. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'zich voegen bij' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. De verzoekende partij moet aantonen dat er minstens een 'gezinscel' bestaat waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap) en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verschillend (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044; en het Voorontwerp tot wijzigingen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 1992-1993, nr. 0555/1, 8).

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uit het feit dat de verzoekende partij reeds op 9 mei 2022 een huis- en contactverbod werd opgelegd voor drie maanden en dat zij op 18 mei 2022 in voorhechtenis geplaatst is en in verdenking is gesteld van "*verkrachting van meerderjarige, belaging, slagen aan partner en schending tijdelijk huisverbod*", waarbij wordt onderstreept dat de verzoekende partij verdacht wordt van feiten van intra-familiaal geweld en dat er een ernstig gevaar bestaat dat zij zal recidiveren, concludeert dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat er nog sprake is van een gezinscel, dat het heden *in casu* dan ook voorbarig is om het verblijfsrecht toe te staan, dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in zoverre zij van mening zou zijn dat de gezinshereniging haar geweigerd wordt omdat zij in voorhechtenis zit. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gezinshereniging voorbarig wordt geacht en heden niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet daar er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van een gezinscel, waarbij er gewezen wordt op het huis- en contactverbod alsook op het verdacht worden van intra-familiaal geweld, slagen aan de partner.

Nu de gezinshereniging niet wordt geweigerd om reden dat de verzoekende partij in voorhechtenis zit en evenmin om redenen van openbare orde, is het betoog van de verzoekende partij dat zij onschuldig is tot zij veroordeeld is door de rechtbank, dat zij in voorhechtenis is beland omdat zij het contactverbod niet heeft gerespecteerd, dat zij de reden al vermeld heeft waarom dit gebeurde, dat zij haar echtgenote wou overtuigen dat ze niet naar derden hoeft te luisteren en dat ze samen zeer gelukkig kunnen zijn, dat haar echtgenote dacht dat zij vreemd ging en zij haar probeerde te overtuigen dat zij nooit vreemd is gegaan en dit gewoon geruchten zijn, dat zij onschuldig is tot het tegendeel bewezen is, in die zin ook niet dienstig.

Betreffende de stelling dat zij ten onrechte het verblijfsrecht geweigerd werd omdat zij van intra-familiaal geweld verdacht werd, dat zij onschuldig is tot zij veroordeeld wordt of totdat het tegendeel bewezen is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet uitdrukkelijk ontkent dat er sprake is van intra-familiaal geweld en van slagen aan de partner. Zij geeft enkel een toelichting bij het schenden van het contactverbod, doch ontkent, noch verduidelijkt de feiten van intra-familiaal geweld. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat zij verdacht wordt van intra-familiaal geweld en slagen aan de partner, in combinatie met het huis- en contactverbod, te oordelen dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel.

Met haar betoog en het vermelden van de redenen waarom zij het contactverbod niet heeft gerespecteerd toont zij voorts ook niet aan dat de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar het huis- en contactverbod, noch dat er wel degelijk sprake is van een gezinscel.

3.7. Waar de verzoekende partij meent dat zij en haar echtgenote moeten gezien worden als een gezinscel daar ze niet officieel gescheiden zijn, dat haar echtgenote in die periode nooit stappen heeft ondernomen om van haar te scheiden, dat ook zij geen intentie heeft om van haar echtgenote te scheiden, dat er hoop is dat zij bij haar terugkomt en dat ze samen verder gelukkig kunnen leven, dat de verwerende partij waar zij stelt dat het voorbarig is om haar een verblijfsrecht toe te kennen, op basis van een vermoeden en een buikgevoel een beslissing neemt, dat mocht zij of haar echtgenote een procedure tot echtscheiding gestart hebben, men de foutieve redenering zou kunnen volgen doch dat er tot op heden geen procedure echtscheiding is gestart, wijst de Raad erop dat het loutere feit nog steeds gehuwd te zijn niet volstaat in het kader van het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'zich voegen bij' moeten

worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Met het betoog dat zij niet officieel gescheiden zijn, dat geen dergelijke procedure werd opgestart, dat haar echtgenote geen stappen heeft ondernomen om te scheiden en dat zij zelf die intentie niet heeft en meent dat er hoop is dat zij terugkomt en dat ze samen verder gelukkig leven, dat de stelling dat het toekennen van een verblijfsrecht voorbarig is in dit geval, berust op een vermoeden en buikgevoel van de verwerende partij, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing onterecht heeft vastgesteld, gelet op de voorliggende elementen, dat er op dat ogenblik geen sprake is van een gezinscel en het toekennen van een verblijfsrecht aan de verzoekende partij voorbarig is. Uit het loutere feit dat haar echtgenote (nog) geen stappen heeft ondernomen tot echtscheiding en dat zij zelf die intentie niet heeft en hoopt weer samen te komen, kan geenszins het bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van daadwerkelijk en effectief beleefde gezinsbanden afgeleid worden.

3.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij meent nog dat de verwerende partij haar niet eerlijk behandeld heeft doch toont dit geenszins aan, zodat ook een schending van het fair play-beginsel niet wordt aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij zich ten slotte wenst te beroepen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van de door haar aangehaalde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER